



Szent Veronika himnusza Krisztus szentséges Arcáról

Üdvözlégy szentséges Arc, Teremtőnknek Arca,
Isten fénye árad szét tündökölve Rajta,
Fehérből szüzi hónál kendő tiszta gyolcsa,
melyen Szeretet jelét Veronika hordja.

Üdvözlégy Urunk Arca, boldogságos Képe,
Örök nagy Akaratnak csodálatos éke,
hulljon boldog szívekre ragyogó fény-kéve,
érzékünk gátlásai ne húzzanak mélyre.

Üdvözlégy tündöklő fény, bűnösöknek üdve,
Angyalok Királyának Arcáról ragyogsz le,
kegyelem újul benned szentek fényes tükre,
látásodra gyűlnek ég lelkei örökre.

Üdvözlégy keresztény hit erője, hatalma,
döre eretnekséget tör hatalmad karja,
növelj annak érdemét, ki hitedet vallja,
Ki kenyérből király lész: Krisztus fényes Arca.

Üdvözlégy dicsőségünk, zord, kemény az élet,
törékeny és ingatag, eltűn, alig éled:
vezessen örök honba boldogságos Képed,
megláthassuk Arcodat, Urunk Krisztus Néked.

Üdvözlégy ó szent kendő, nagy csodától ékes,
édes vigasztalásunk, emléke szépséges
Krisztusnak, ki halandó testet vett, ó édes
igaz égi örömünk vezess boldog véghez.

Üdvözlégy szép üstökös, ősz hajnali csillag,
földi népek szemébe isteni fény virrad,
mely orvosság, s gyógyító, felüdítő illat,
védj romlástól: a világ oszlopai ingnak.

Üdvözlégy ó drágakő, igazgyöngynél ékesbb,
mennyei erényekkel tündököl szent fényed.
Nem festett és nem csiszolt kéz, de nem is
véselt:
csodás alkotása vagy örök Nagy Művészek.

Üdvözlégy ég pompája, Őt ragyogod vissza,
Kinek fényét az Idő soha be nem issza,
soha nem halványulhat sugara, mely tiszta,
Ég Királya alkotott, tévedést nem bírja.

Ártó romlást nem ismersz, őrized épséged,
s amit a keresztények elhoznak Elébed
örömré váltod a gyászt, s jaját könnyezésnek;
Benned bizóknak add dús gyümölcsét békének.

Üdvözlégy világ éke, szentek fényes tükre,
látni óhajtanak ég lelkei nem szűnve,
vétkünknek szennyétől moss, ne hulljunk bűnbe,
s vezess boldogok közé tágas égi csürbe.

Kérünk, isteni kezed biztosan segítsen,
légy vigasztalásunk és italod üdítsen,
ártásunkra ne legyen soha ellenség sem,
s békés nyugalmat nyerjünk boldogokkal. Amen.

Latinból: Lengyel Rezső



Mária és a „predestináció”

Mély hódolattal hódol tehát a Boldogasszonynak az Egyház évezredes liturgiája, az egész világirodalom, zene és művészet! Ki hát ez a boldog Asszony? Micsoda kiváltságos és kiválasztott lélek? Hol van az a titokzatos forrás, melyből az ő kultusza árad kiapadhatatlanul? «Mikor kötötte a Szűz koszorúját, mikor szötte napsugárból ruháját? . . . Mert napsugár az ő kendője; ami fény, szín, vonal, rajz kerül ki a napsugárból virágra, madártollakra, lepkeszárnyakra, alkonyizásra, víztükrözésre, opálra, gyémántra, ebből van szöve kendője; benne pedig, szívében rejlik a tüzes, isteni élet melege. Minden napsugaras s királyi rajta: szépsége, termete, koszorúja, hatalma; úgy válik ki a létből, mint a csillagkoszorú az éjből». (Prohászka Ottokár: Elmélkedések az Évangéliumról.)

S a Szeplőtelen Fogantatás miséjének szentleckéje mélységes távlatokat s roppant titkokat sejtet, amikor az ő nevében így válaszol:

«Kezdetben, mielőtt bármit is alkotott az Úr
Öröktől fogva rendelt engem,
Ős idők óta, még a föld előtt;
Nem voltak még tengerek, én már fogantattam,
Még nem törték elő a vízben dús források,
Még nem állottak a hegyek súlyos tömegükben,
A halmok előtt születtem;
Még nem teremtette meg a földet és a folyókat
És a földkerekség sarkait;
Amikor az eget fölállította, már ott voltam,
Amikor biztos törvénnyel sáncolta körül a mély-
ségeket;

Amikor az égboltozatot fölerősítette
És kimérte a vízforrásokat,